„Един живот- една голяма мъдрост“
трета част

В стаята настъпи мълчание. Тревога заблестя в очите очите на момичетата. Мария, малката сестра на Стоилка проплака:

- Како ма, не те давам на Али, той е друг, не е като нас.

- Като нас е. Говорим един език, играем едни хора, обичаме едни и същи песни. А да знаеш колко е хубаво, когато гледам звездите, виждам него, когато шуми вятъра, чувам кроткия му глас.

- Но той е от рода на ония, дето изведоха вярата ни, за да не ги убият. Замениха кръста с чалмата, за да ги има! Позор – просъска гневно Ирина.

- Ирина, така е. Но още носи жерлязното кръстче, завещано от баща му, там скрито до сърцето си. Да, замениха вярата си, но запазиха българската си кръв. Ние сме имали късмет, че турците не са стигнали до нашето село, та сме се запазили.

- Моите родител, баба и дядо биха умрели, но не биха приели поражението.

- Никой не знае – каза Катерина, втората сестра на баба ми.

- Ако всички загинат, тогава кой ще остане. Няма да го има българския род. Няма да има български песни, няма да се чува българска реч. Нямаше да го има Али, който да ми разказва легенди. Ех, момичета, любовта е магия, носеща сладост, щастие и болка.

- Мама знае ли?

- Каквото трябва да знам, го чух тази вечер- проговори тя строго.

Всички погледнаха към вратата, която гледаше като черно око момичетата, а майката стоеше бледа, тревожна и разтреперана.

- Мамо! Не мога без Али – простена Стоилка.

- Мълчи, чедо. Това е невъзможна любов. Няма как внучката на войводата от Пирина да вземе внука на предател. По-скоро мъртва ще те видя!

- Мамо, прости ми! – проговори с твърд глас Стоилка – Времената са други, време е за прошка, а не за омраза.

- Стига! Прибирайте се да спите! И забрави глупавото си сърце. Тук командва баща ти. Той ти е избрал Кирил – кротко и богато момче, живота ще си живееш с него! Щастие и охолство ще имаш, Стоилке!

- Аз искам Али.

- Али ще ти донесе много изпитания, беди и страдания. Родът ще те прогони. Никой няма да е до теб. Животът ти ще бъде по- страшен от смъртта. Това ли искаш?

- Искам Али, с него ще работим заедно хлябът ни ще бъде сладък. Ще имаме рожби и дните ни ще бъдат богати. Вечерите ще ни бъдат пълни с

любов и те ще ни дават сили, за да победим трудностите. Мамо, с обич и добра дума всяко зло ще бяга от нас. Ти така си ме учила. Или не е така?

Майката видя в очите на дъщеря си обич, решителност и сила. Тя разбра, че строгостта на баща й, силата на омразата и клетвата не ще я спрат. Ледени тръпки я побиха и усети, че губи дъщеря си, но не намери сили да я прегърне, подкрепи и прости. Само се надяваше, че времето ще излекува болката й.

Стана студено, земята се разтресе и аз се събудих. Виктор ме дърпаше упорито:

-Е, стига спа де! Ставай, храната е готова, дано като ядеш ти дойдат сили и да говориш, че онемя...